

Sygn. akt IV CSK 570/17

## POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczak

w sprawie z wniosku T. N.  
przy uczestnictwie P. N.  
o podział majątku wspólnego,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 26 kwietnia 2018 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania  
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.  
z dnia 9 marca 2017 r., sygn. akt II Ca .. /16,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,  
pozostawiając rozstrzygnięcie o kosztach postępowania  
kasacyjnego do orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie.**

## UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.). Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującego od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W okolicznościach sprawy uczestnik, uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powołał się na potrzebę wykładni przepisu budzącego poważne wątpliwości – art. 31 § 1 k.r.o. – w kontekście zaliczania przedmiotów majątkowych do majątku wspólnego lub majątku osobistego małżonków na podstawie oświadczenia, że nabywany przedmiot wchodzi w skład określonej masy majątkowej.

W judykaturze wielokrotnie wskazywano, że powołanie się na poważne wątpliwości interpretacyjne jako przyczynę kasacyjną (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.) zakłada nie tylko wskazanie przepisu prawa i stwierdzenie, że – w ocenie skarżącego – wywołuje on wątpliwości. Konieczne jest również wykazanie, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, wyjaśnienie na czym one polegają, ich uzasadnienie, a także wskazanie rozbieżnych wariantów interpretacyjnych, z odwołaniem się do dotychczasowych poglądów orzecznictwa i dostępnego piśmiennictwa. Jeżeli konkretny przepis był już przedmiotem wykładni w judykaturze, a interpretacja ta jest w ocenie skarżącego nieuzasadniona, nieodzowne jest również przedstawienie racji, które przemawiają za zmianą dotychczasowej linii interpretacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia

20 listopada 2015 r., III CSK 269/15, niepubl., z dnia 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, niepubl.).

Analiza sformułowanego przez skarżącego wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadziła do wniosku, że nie odpowiada on wskazanym wymaganiom. W niedostrzeżonej w skardze kasacyjnej uchwale Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 1991 r., III CZP 76/90, OSNC 1991, nr 10 - 12, poz. 117, przyjęto, że o przynależności poszczególnych składników majątku do dorobku małżonków rozstrzygają przepisy prawa (obecnie – art. 31 i art. 33 - 34 k.r.o.). Kwalifikacja określonego przedmiotu jako elementu konkretnej masy majątkowej jest skutkiem działania ustawy, toteż nie można, jak zauważył Sąd Najwyższy, przypisywać decydującego znaczenia oświadczeniom małżonków, że określony przedmiot nie należy do majątku wspólnego, względnie, że jedno z małżonków nabywa ów przedmiot wyłącznie dla siebie lub dla drugiego małżonka. Oświadczeń takich nie można także utożsamiać z przeniesieniem na jednego z małżonków uprawnień do określonego przedmiotu, wynikających z istniejącej wspólności ustawowej. Pogląd ten jest konsekwentnie podtrzymywany w nowszym orzecznictwie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2009 r., II CSK 229/09, niepubl. i postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2008 r., V CSK 355/07, niepubl., z dnia 2 marca 2012 r., II CSK 363/11, niepubl., z dnia 6 października 2016 r., IV CSK 804/15, niepubl., z dnia 25 listopada 2016 r., V CSK 145/16, niepubl., i z dnia 9 stycznia 2018 r., IV CSK 389/17, niepubl.).

Skarżący nie wskazał żadnych argumentów, które – w kontekście wskazanej judykatury – mogłyby uzasadniać istnienie poważnych wątpliwości interpretacyjnych lub skłaniać do rewizji dotychczasowej linii orzeczniczej.

Z tych względów, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

kc

